

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. A. T., narozený X, t. č. pobytem v ČR v Zařízení pro zajištění cizinců Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený: Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO: 00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 15. 9. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2025, č. j. OAM-968/BA-BA01-BA06-Z-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 25. 8. 2025 byl žalobce kontrolován na adrese Libušská 319/126, Praha a tento nepředložil žádné povolení k pobytu na území ČR. Lustrací bylo zjištěno, že se nachází v Evidenci nežádoucích osob (dále jen **ENO**) od 13. 5. 2022 do 31. 12. 2999, čímž vzniklo podezření, že cizinec se nachází na území ČR neoprávněně. Dále bylo cizinci uloženo správní vyhoštění z členských států EU na dobu 2 let, vydané dne 14. 8. 2023 vedeného pod č. j. KRPA-23534-55/ČJ-2022-000022-ZSV. Žalobce byl proto zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Následně dne 1. 9. 2025 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a poté byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 3. 9. 2025, č. j. OAM-968/BA-BA01-BA06-Z-2025 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 19. 12. 2025.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby vytýkal žalobce žalovanému, že k jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu přistoupil, aniž byly splněny zákonné předpoklady jeho aplikace. Dále namítal, že v napadeném rozhodnutí žalovaný neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, na základě, kterých došel k závěru, že žalobci vyhoštění, vydání nebo předání hrozí. Podle žalobce bylo povinností žalovaného v rozhodnutí označit konkrétní rozhodnutí nebo konkrétní řízení, v jehož existenci spatřuje splnění podmínky § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Je proto povinen rozhodnutí konkretizovat číslem jednacím, orgánem, který je vydal a datem vykonatelnosti. Neukončené řízení je pak povinen identifikovat číslem jednacím a orgánem, který řízení vede. Bez těchto údajů je rozhodnutí nepřezkoumatelné a žalovaný se v žalobě proti zajištění nemůže účinně bránit. Žalovaný v rozhodnutí opakovaně zmiňuje dřívější rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, aniž by uváděl jakékoli úvahy a závěry, ze kterých by vyplývalo, že žalobci hrozí výkon tohoto rozhodnutí o správním vyhoštění a je tím splněna podmínka pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobce poté odkázal na str. 2 napadeného rozhodnutí na část textu znějící: *„Jmenovanému bylo dále dne 14.08.2023 uloženo správní vyhoštění z členských států EU, a to rozhodnutím pod č.j. KRPA -23534-55/ČJ-2022-000022-ZSV na dobu 2 let“*. K tomu žalobce uvedl, že doba dvou let od uložení správního vyhoštění již uplynula, jak vyplývá z citace, již 14. 8. 2025. Není proto dle žalobce zřejmé, proč podle žalovaného by toto rozhodnutí o vyhoštění mělo být teprve vykonáno. Dále žalobce poukázal na své zařazení v ENO od 13. 5. 2022 do 31. 12. 2022, kdy takový údaj je zjevně nesprávný. Nikdy nebylo vydáno žádné rozhodnutí, na základě, kterého by mohl být zařazen do ENO na několik stovek let. Datum 31. 12. 2022 nepovažoval žalobce pro jeho četnější výskyt v napadeném rozhodnutí za písařskou chybu. Za nepřezkoumatelné označil žalobce i datum, od kterého má být v ENO zařazen - 13. 5. 2022. Žalobce si není vědom žádného rozhodnutí, ze kterého by toto datum mělo být odvozováno. Žalobce dále namítl, že ze slov zákona *„... pouze s cílem vyhnout se ...“* vyplývá, že podmínkou zajištění je, aby žalovaný prokázal, že cizinec si je vědom existence rozhodnutí nebo řízení, které by mohlo vést k jeho nucenému vycestování z ČR. Pokud neexistuje důkaz informovanosti cizince o existenci takového rozhodnutí nebo řízení, nejsou splněny *„oprávněné důvody domnívat se, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem ...“*. Žalobce nemůže jednat s cílem vyhnout se něčemu, o čem neví, že to existuje. Žalobce proto namítl, neprokázání vědomosti existence nějakého rozhodnutí nebo řízení, které by mohlo vést k jeho nucenému vycestování z území ČR. Žalovaný jako podklad pro vydání napadeného rozhodnutí použil protokol o podání vysvětlení ze dne 25. 8. 2025. Takový postup shledal žalobce v rozporu s ust. § 137 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen **správní řád**), podle kterého záznam o podání vysvětlení nelze použít jako

důkazní prostředek. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 24. 9. 2025 žalovaný vyjádřil svůj nesouhlas s žalobou, neboť má za to, že rozhodl v souladu se zákonem. Dále žalovaný přdestřel, že první řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce bylo pravomocně ukončeno dne 11. 4. 2023, kdy nabylo právní moci usnesení NSS, dotýčný nicméně ani po ukončení tohoto správního řízení nevycestoval a nadále pobýval v ČR neoprávněně. Žalobci bylo v roce 2023 v ČR uloženo správní vyhoštění z území členských států EU na dobu 2 let z důvodu pobývání na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného pobytového oprávnění k pobytu a je veden v ENO s platností do 31. 12. 2009. Počátek lhůty správního vyhoštění se počítá ode dne opuštění území ČR žalobcem, což žalobce neučinil. K námitce brojící proti absenci konkrétní skutečnosti, žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí se touto problematikou zabýval na straně 1-5. Tamtéž zdůrazňuje, že žalobce na území ČR pobýval opakovaně nelegálně bez jakéhokoli povolení k pobytu a bez platného cestovního dokladu. Prokazoval se navíc povolením k pobytu vydaným na jméno jiné osoby. Svého neoprávněného pobytu si byl vědom, neučinil však žádné kroky k jeho legalizaci a pokud by nebyl zadržen policií, zjevně by ve svém nelegálním pobytu a nelegálním výkonu práce v ČR pokračoval. Opakovaně požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 1. 9. 2025 až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplývá nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším opakovaném podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC, resp. z jednání žalobce je zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám žalobce by tento krok v ČR nikdy neučinil. S ohledem na předchozí jednání žalobce, kdy tento ignoroval jemu uložené správní vyhoštění, pobýval zde po ukončeném řízení o mezinárodní ochraně nelegálně, nelegálně pracoval a prokazoval se průkazem jiné osoby, jasně tím vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů stran ČR, nelze dle názoru žalovaného oprávněně očekávat, že v případě jeho umístění do otevřeného pobytového střediska by se na tomto jeho jednání cokoliv změnilo a dotýčný by zůstal k dispozici pro provedení správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do doby následného vycestování z ČR v případě jejího zamítnutí. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Replika žalobce

4. Žalobce v reakci na vyjádření žalované ve své replice ze dne 2. 10. 2025 uvedl, že není zřejmé, na základě čeho žalovaná uvádí, že počátek lhůty správního vyhoštění se počítá ode dne opuštění území ČR žalobcem, neboť z platné právní úpravy nic takového nevyplývá, naopak doba dvou let, po níž žalobci nebylo možno umožnit vstup a pobyt na území počala v souladu s obecnou právní úpravou běžet ode dne vykonatelnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto uplynula již 14. 8. 2025 a žalobcovo zajištění je proto nezákonné.

V.

Posouzení věci soudem

5. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
6. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

VI.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba je nedůvodná.
8. Dne 25. 8. 2025 byl žalobce kontrolován na adrese X a tento nepředložil žádné povolení k pobytu na území ČR. Lustrací bylo zjištěno, že se nachází se v ENO od 13. 5. 2022 do 31. 12. 2999, čímž vzniklo podezření, že se nachází na území ČR neoprávněně. Dále bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z členských států EU na dobu 2 let, vydané dne 14. 8. 2023 vedeného pod č. j. KRPA-23534-55/ČJ-2022-000022-ZSV. Do policejního protokolu o podání vysvětlení dne 25. 8.
9. 2025 žalobce mimo jiné sdělil, že je zdravý. Na dotaz, proč se prokazoval hlídce průkazem vydaným na jméno N. N. N., nar. X sdělil, že tento průkaz našel na autobusové zastávce před dvěma dny a při kontrole byl nervózní a bál se, proto se s ním prokazoval. Dle jeho slov věděl, že nemá žádné oprávnění k pobytu a bál se následků. Dále sdělil, že ví, že dostal rozhodnutí o správním vyhoštění, osobně ho podepsal a převzal a dále si je vědom toho, že jeho azylové řízení skončilo zamítnutím, ale nevystěhoval, protože má ve Vietnamu velký dluh a chtěl by zůstat v ČR a vydělat peníze, aby mohl dluh splatit. Dále si je vědom toho, že bez oprávnění k pobytu zde nemůže pracovat. Uvedl, že zde má přítelkyni a chce s ní zde zůstat. Sdělil, že bydlí v Praze s přítelkyní v pronajatém bytě na adrese P. a majitelem bytu je matka jeho přítelkyně. Sdělil, že v současné době není nikde hlášen a naposledy se na této adrese hlásil v roce 2023, aby byl propuštěn z azylového zařízení. Uvedl, že si peníze zajišťuje prací, ale nemá pracovní smlouvu, pracuje na Sapě jako brigádník a každý měsíc si vydělá více než 10 tisíc Kč. Tyto peníze částečně posílá domů na uhrazení dluhu. Ke svému rodinnému stavu uvedl, že je svobodný a bezdětný. Dle jeho slov zde nemá nikoho z rodiny, naopak ve Vietnamu má matku a sestru, nemá zde žádný majetek, pohledávky ani závazky a nemá zde vůči nikomu vyživovací povinnosti. Uvedl, že v případě návratu se může vrátit ke své matce. Sdělil, že naposledy byl ve Vietnamu v roce 2017 a před jeho příjezdem do ČR pobýval nějakou chvíli v Rumunsku. Na dotaz, zda je mu známa nějaká překážka k vycestování sdělil, že má ve Vietnamu velký dluh a chce zde zůstat, aby ho mohl splatit. Dle jeho slov, pokud by se vrátil do Vietnamu, tak by mu vyhrožoval ten, od kterého si půjčil peníze. Prohlásil, že ve Vietnamu není ohrožen na životě a je to pro něho bezpečná země, nehrozí mu nebezpečí mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo jiné vážné nebezpečí, držení v otroctví nebo nevolnictví, nehrozí mu ani výkon nucených prací či zbavení svobody. Dále bylo zjištěno, že žalobci bylo dne 14. 8. 2023 uloženo správní vyhoštění z členských států EU, a to rozhodnutím pod č. j. KRPA-23534-55/ČJ-2022-000022-ZSV na dobu 2 let, dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Poté dne 1. 9. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 3. 9. 2025, č. j. OAM-968/BA-BA01-BA06-Z-2025 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 19. 12. 2025.

10. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“
11. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*“
12. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“
13. Nejdříve považoval soud za nezbytné, vypořádat námitku žalobce směřující proti použití protokolu o podání vysvětlení ze dne 25. 8. 2025 jako jednoho z podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí. Soud souhlasí s názorem žalobce, že obecně platí pravidlo vyjádřené v ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu o zákazu použití protokolu o podání vysvětlení jakožto důkazního prostředku. Protokol či záznam o podání vysvětlení však může být v řízení použit jako tzv. jiný podklad pro rozhodnutí dle § 50 správního řádu, a to např. za účelem porovnání, zda se od něj výpovědi svědků významněji neodchylují, což by snížilo jejich věrohodnost (viz NSS 4 As 152/2016-37). V případě rozporů mezi výpovědí svědka a obsahem záznamu o podaném vysvětlení může být daná osoba na tento rozpor výslovně dotázána. V judikatuře správních soudů je možné se setkat se závěry, že záznam o podaném vysvětlení jako jiný podklad pro rozhodnutí použít nelze, neboť toto by s ohledem na znění komentovaného odstavce 4 fakticky znamenalo obcházení zákona (srov. např. KS v Plzni 17 A 48/2010-50). S ohledem na závěry konstatované Nejvyšším správním soudem je však tento kategorický závěr již překonán, když za určitých podmínek je možné záznam o podání vysvětlení jako jiný podklad pro rozhodnutí použít. V tomto směru je poté dále třeba promítnout i specifika řízení dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, kdy se jedná o řízení rychlé, preventivní, probíhající v časové tísni, a tudíž neumožňující provádět standardní dokazování. O uvedeném dále svědčí i fakt, že samotné rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem v řízení (viz § 46a odst. 6 zákona o azylu). Rovněž je třeba poukázat na obecně přijímanou praxi krajských soudů ale i NSS v tomto směru, které běžně protokol o podání vysvětlení akceptují jako podklad pro rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů neshledal soud námitku žalobce důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

14. Další okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (v průběhu svého pobytu na území ČR po ukončení předchozího řízení o své žádosti o mezinárodní ochranu; žádost podal až po zadržení Policií ČR, ač po celou dobu pobytu se pohyboval na území ČR volně). Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodloužením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně poté, co má k tomu cizinec příležitost, kde nehrozí nebezpečí, je nižší. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „ (...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránilo-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a to konkrétně na straně 3-4 napadeného rozhodnutí. Mezi těmito důvody uvedl žalovaný zejména vědomí opakovaný nelegální pobyt žalobce na území ČR, nerespektování povinnosti vycestovat z území ČR po ukončení předchozího řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, záznam v ENO, nevyužitá příležitost k podání žádosti o mezinárodní ochranu dříve, vyloučení obav z návratu do země původu, prokazování se cizím povolením k pobytu, absence platného cestovního dokladu, výkon nelegální výdělečné činnosti bez příslušného oprávnění, nerespektované a již dříve uložené správní vyhoštění. Z uvedeného žalovaný správně usoudil, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, již se žalobce podanou žádostí domáhal. K uvedenému soud dále upozorňuje, že žalobce se pohyboval po území ČR zcela volně a s rozmyslem, tudíž mohl svou žádost podat kdykoliv dříve. Nad to žalovaný správně vystihl, že žalobce neuvedl žádnou obavu z návratu do vlasti a ochotu dobrovolně se navrátit do země původu. Jeho přístup pak ovšem nekoresponduje s již vyjádřeným názorem o skutečné potřebě ochrany a mezinárodní záštity, již se žalobce podanou žádostí v ČR domáhal. Jestliže tedy tak žalobce neučinil dříve, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné pro účely řízení o mezinárodní ochraně.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

15. Další okruh žalobních námitek žalobce se týkal rozhodnutí o uložení správního vyhoštění. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl konkrétní rozhodnutí správního orgánu o uložení správního vyhoštění týkající se žalobce. Rozhodnutím ze dne 14. 8. 2023, č. j. KRPA-23534-55/ČJ-2022-000022-ZSV (nabylo právní moci dne 2. 1. 2024), bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z členských států EU, a to na dobu 2 let, dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu pobývání na území ČR bez platného cestovního dokladu a z důvodu pobývání na území ČR bez platného povolení k pobytu. Z protokolu o podání vysvětlení ze dne 25. 8. 2025 rovněž vyplývá, že žalobce toto rozhodnutí osobně převzal, vědomě nerespektoval a ignoroval povinnosti mu z něj plynoucí. Ačkoliv rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ve správním spise nedisponuje vyznačenou doložkou vykonatelnosti, je tento nedostatek pro rozhodnutí o zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nepodstatný, neboť pro jeho aplikaci je podstatná samotná existence rozhodnutí, a i v budoucnu hrozící realizace rozhodnutí. Jelikož existence rozhodnutí byla doložena, stejně jako hrozba realizace rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 2. 1. 2024 a dosud nebylo vykonáno, nepředstavuje absence vyznačení jeho vykonatelnosti překážku v rozhodnutí o zajištění žalobce. Rovněž žalovaným provedená identifikace rozhodnutí v napadeném rozhodnutí neupírá žalobci právo bránit se v řízení o jeho zajištění. Soud tudíž dospěl k závěru, že rozhodnutí je v této části přezkoumatelné. Je třeba vycházet z toho, že pokud žalobce na základě rozhodnutí o uložení správního vyhoštění nevycestoval, tedy fakticky neopustil území ČR, lhůta dvou let, po kterou žalobci nebylo možno umožnit vstup a pobyt na území, nezačala běžet. Kromě toho nelze přehlédnout, že s ohledem na shora uvedené skutečnosti nebyla nerealizace rozhodnutí o vyhoštění žalobce jediným důvodem jeho zajištění. Soud proto tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.
16. Žalobce rovněž rozporoval závěry žalovaného o cíli žalobce pouze se vyhnout realizaci správního vyhoštění. S přihlédnutím k shora uvedenému je zřejmé, že žalobce si existence rozhodnutí o uložení správního vyhoštění byl vědom, stejně jako své povinnosti vycestovat. Tuto skutečnost ostatně sám potvrdil při podání vysvětlení dne 25. 8. 2025. Žalobce si tudíž byl dobře vědom následků svého jednání a své situace, proto žalovaný zcela přiléhavě situaci považoval žádost žalobce o mezinárodní ochranu pouze za prostředek žalobce, jímž se na poslední chvíli vyhnout výkonu správního vyhoštění.
17. V této části žalobce také namítal uplynutí doby zákazu vstupu na území dle výše zmíněného rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, a s tím související nejasnost o tom, proč by mělo být teprve vykonáno a tím působit hrozbu pro žalobce. V rozhodnutí byl za počátek běhu doby zákazu vstupu na území stanoven den, kdy žalobce území opustí. Jelikož žalobce v době stanovené nevycestoval, a to ani nikdy později, nemohla tato doba zákazu započít svůj běh, ergo nemohla uplynout. Z tohoto důvodu je i nadále hrozba realizace uloženého správního vyhoštění reálná.
18. Další skupina námitek žalobce se týkala záznamu žalobce v ENO. Žalobce nesouhlasil s určením počátku ani konce doby záznamu v ENO. Počátek doby záznamu v ENO lze vysledovat z lustrace v Cizineckém informačním systému, který založil žalovaný do správního spisu. Z něho vyplývá, že původně byl záznam žalobce do ENO přidán na základě rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky ze dne 24. 1. 2023, č. j. MV-19568-8/OAM-2022; začátek 13. 5. 2022 a konec 13. 5. 2028; důvod – Náklady řízení. Uvedené odpovídá svým charakterem ustanovení § 154 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, kdy mohou být cizinci označeni za nežádoucí osoby a ustanovení §

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

155 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, kdy doba platnosti záznamu je stanovena rovněž v délce šesti let. Současně z ENO vyplývá, že nově byl žalobce označen za nežádoucí osobu i na základě výše zmiňovaného rozhodnutí o uložení správního vyhoštění s platností od 2. 1. 2024, tj. ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Konec platnosti stanoven k 31. 12. 1999 je poté stanoven jednak s ohledem na systémové nedostatky samotného programového systému ENO a jednak z důvodu nemožnosti stanovení přesného dne konce doby zákazu vstupu. Jelikož žalobce nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění a ve stanovené lhůtě nevycestoval, nebylo možné stanovit přesný konec dvouleté doby zákazu vstupu stanovené rozhodnutím. Nicméně informační systém vyžaduje, aby každý záznam měl datum ukončení platnosti. I v případě doživotního zákazu by byl zadávající správní orgán nucen zadat nějaké velmi vzdálené datum, ačkoliv by nevyjadřoval skutečný stav. Jedná se tak spíše o technický limit/nedostatek databáze než o reálný právní časový rámec. Z tohoto důvodu neshledal údaj platnosti záznamu žalobce v ENO do 31. 12. 1999 za chybu a tím i nedostatek způsobující nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

19. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo veškerá ústavní práva a mezinárodní úmluvy jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (výrok I. rozsudku).

VII.

Náklady řízení

20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 3. října 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.